Бійці виїжджали і коні іржали
(Стримано в стременах сталь дзвенить),
А дим терпкий у полі, А в полі дим іржавий,
І слина з кінських губ — немов ковильна мить.
Дібровою загін бійців поїхав,
Підковами клепали коні путь,
І лязк шабель, і брязкіт піхов
У тиші чорній чуть.
Насували на лоба папахи,
Ковтали піль міцний, солодкий дух,
І порохом робучі руки пахнуть,
І кров’ю засмердівсь ялозений кожух.
Ось один похилився. Я знаю: ти мариш
Про дітей і про жінку якусь.
Полюби ж, полюби, товаришу,
В барабані сім мідних куль!
Бійцям не можна спать на варті,
Плекать утому на лиці.
Чого ж то будуть варті
Такі бійці?
Ви месники тепер за них,
Ви месники єсте
За братів розтерзаних,
Згвалтованих сестер.
Бережіть, бережіть і гордіться
Найменням суворим своїм,
Найменням червоногвардійця
І прапором бойовим!
Коли ворожий почуєш постріл,
— Рушницю — й на коня!
Подивися на обрій просто,
— Поганяй!
Крізь гони, крізь гони
Боєць помчить.
Лічи патрони,

Ран не лічи!
Не питай дороги,
Хоч трупом ляж!
Серце — в остроги,
Розкрий патронташ.
Хай вітер в вічі,
Умри — не стій!
На кожній стрічі
Стрічаєм бій.
Команд не ждіте!
Хто став — пристрель!
Розкають вітер
Сотні шабель.
І ми двічі умерти змогли б
За чорний вугіль, за чорний хліб;
За чорні натруджені руки
Ми двічі умерти змогли б.